

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. № 45.

Trettende Session.

25de Møde.

Onsdagen den 27de November Kl. 1.

(Fortsat.)

Ordføreren (fortsat): Jeg skal iøvrigt gjerne indrømme, at dersom man anseer en Reform for saa paatrængende nødvendig, at den skal gjenneføres til Trods for hvad det maatte koste, saa kan Udvalget ikke have synderligt at indvende imod, at det høie Thing vedtagen den første Afdeling af § 7; men Udvalget er ikke istand til at tillægge den en saa overordentlig Betydning, i Særdeleshed naar et nyt Lovbud, paa hvilket jeg tillod mig at give Anviisning, kunde ordne Sagen for de fremtidige Udparcelleringer; der vil jeg indrømme, at det kan blive af Vigtighed, at det fastsættes, at for Fremtiden skal Hartkornet for Parcellerne tillige bestemme Tiendebyrdens Størrelse, og at det skal slaes fast for de paagjældende Eiendomme; det kan være rigtigt, og det er Noget, der kan stee; men derimod kan jeg ikke indsee, at det er rigtigt at berøve Tiendetagerne den Ret, som de have havt, jeg kan gjerne sige, fra Krilvs Tid af. Den høitærede Minister bemærkede, at disse Tiendetager vare meget fornemme Folk, men at det ogsaa kunde tænkes, at der var endeel af dem, der holdt Fuldmægtige, og at det ikke var nogen synderlig Uleilighed for en saadan Fuldmægtig at henvende sig til de mange smaa Parcellister. Jeg tillader mig derimod at stille den Betragtning, at det jo dog er en Fuldmægtig, som man skal betale for hans Uleilighed ved Opkrævningen og Oppebørslen, og at jo Flere en Mand skal

gaae til, desto større Betaling er det sandsynligt, at Vedkommende kommer til at give ham, saa at der virkelig er Noget, man berøver den udbærende Tiendeeier.

Willing: Ved denne Sags forrige Behandling tillod jeg mig at henvende det ærede Things Opmærksomhed paa en Mangel, som jeg fandt ved Lovudkastet. Jeg søgte nemlig Ordet „Fæstegods“, men fandt det intesteds, og jeg forudsatte derfor, at Lovudkastet kun vilde komme til at omfatte Selveierdistricterne uden at komme til Anvendelse paa Fæstegodsset. Det stod mig tvivlsomt, men den høitærede Minister udtalte dengang, at det var en Selvsølg, at Loven ogsaa vilde finde Anvendelse paa Fæstegods, ligesaavel som paa Selveierdistricterne. Imidlertid er det dog klart af Udvalgets Betænkning, at Udvalget har havt den samme Ansættelse; det har i denne Henseende søgt at rette paa Loven, men endnu staaer det dog ikke ganske klart for mig, om den er omfattende nok til ogsaa at faae Anvendelse paa Fæstegodsset, saa meget mere som Fæsterne jo intet Folio have i Pantebøgerne og der just ikke er saa bestemt foreskrevet med Hensyn til Retstbetjentene, hvorledes dette Register skal føres, som skal give Oplysning om Tiendens Fordeling paa disse Fæstesteder; jeg haaber det ærede Udvalg maaskee nærmere vil tage dette Punkt under Overveielse inden tredje Behandling.

Det var imidlertid egentlig ikke dette Punkt, der meest foranledigede mig til at tage Ordet, men det var et ganske andet Punkt. Den ærede Secretair, den 1ste Landstingsmand for Ste Arreds (Drejer), rettede, saavidt jeg opfattede